

NUMMER 14 | 15. JULI 1936 | 85. AARGANG

Ikke alene, 1847.

(Se Side 321.)

DE HELLIGE SKRIFTERS OPRINDELSE.

Af Dr. *Russell B. Swenson.*

Udgivet af Kirkens Hovedbestyrelse for de Kvindelige Hjælpeforeninger.

MORMONS BOGS OPRINDELSE.

Mormons Bog fremkom paa en mirakuløs Maade. Ved de Instruktioner, som blev givet ved Engelen Moroni, fandt Joseph Smith Pladerne, fra hvilke han oversatte Mormons Bog. Oversættelsen foregik ved Guds Kraft og Inspiration, og Bogen blev udgivet i Aaret 1830. De Mænd, som assisterede ved Oversættelsen og Udgivelsen af Bogen, er senere blevet kendt som de tre og otte Vidner. De tre bevidnede at have set Pladerne, som blev vist dem af en Engel. De otte bevidnede at have set Pladerne og løftet dem i deres Hænder under ganske almindelige Omstændigheder.

LÆRDOMMENS OG PAGTENS BOGS OPRINDELSE.

Lærdommens og Pagtens Bog bestaar af Aabenbaringer, givet ved Profeten Joseph Smith fra 1823 til 1843. Disse Aabenbaringer angaar Organisation, Ledelse samt de aandelige og etiske eller moralske Idelaer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Størstedelen af dem blev givet gennem de første seks Aar af Kirkens Eksistens fra 1830 til 1836. I denne Tidsperiode befandt den samlede Kirke sig i Kirtland, Ohio. Saaledes blev 111 af de 133 Aabenbaringer givet før Slutningen af 1836. Disse Aabenbaringer var indbunden under Navnet »Befalingernes Bog« i 1833. Senere blev de revideret og udgivet som Lærdommens og Pagtens Bog i Kirtland, Ohio, i 1835. De senere Aabenbaringer blev tillagt i senere Udgaver af Bogen.

DEN KOSTELIGE PERLES OPRINDELSE.

Den første Del af den Kostelige Perle, »Moses' Bog«, blev givet til Joseph Smith som en Aabenbaring i 1830. Den anden Del, »Abrahams Bog«, blev oversat fra nogle Papyrus-Ruller, som Profeten Joseph købte. Papyrus-Rullerne blev fundet paa nogle ægyptiske Mumier. Profeten har udtalt, at de var skrevet af Abraham, medens han var i Ægypten. Oversættelsen er kaldt »Abrahams Bog«.

DET GAMLE TESTAMENTES OPRINDELSE.

Det gamle Testamente er i Virkeligheden en blandet Samling af de gamle Hebræeres hellige Skrifter. Ordet Bibel, som er det Navn, vi har givet det gamle og det nye Testa-

mente, stammer fra det græske Ord Biblia, som betyder Bøger. Det gamle Testamente bestaar af Poesi, Sange, Fortællinger, Historie, profetiske Afhandlinger, Love, Ordsprog, Visdom og Andagtstanker. Jøderne havde delt det i tre Dele: »Pentateuch«, de fem Mosebøger, Profeterne og Hogiography eller Hellige Skrifter. Denne Inddeling peger hen paa den Del, der var tidligst anerkendt som hellige Skrifter blandt Jøderne. Jøderne i Aleksandria antog vort gamle Testamentes apokryfiske Bøger som en Del af deres Hellige Skrifter, men Jøderne i Palæstina indbefattede dem aldrig i de Kanoniske Bøger. Ved Aar 400 før Kristus var det gamle Testamente komplet; men den bestemte Tekst, som vi har det nu, blev ikke formelt godkendt af de jødiske Skriftkloge før omtrent 100 Aar efter Kristi Fødsel.

DET NYE TESTAMENTES OPRINDELSE.

De først skrevne Bøger af det nye Testamente menes at være Pauli Breve. Derefter de fire Evangelier og Apostlenes Gerninger. Johannes Aabenbaring og de andre Dokumenter, som i Almindelighed er kendt under Navnet de Katolske Epistler, var de sidste, som fremkom. Til at begynde med cirkulerede disse Skrivelser som selvstændige Bøger i de forskellige kristne Kirker i Romerriget. Men som Tiden gik og Herren ikke viste sig i sin anden Tilkomst, lagde man mere og mere Vægt paa det skrevne Ord om ham og hans Disciple, og som Følge deraf blev disse Bøger og Skrifter samlede, til de endelig fandtes i den Form, som vi nu har dem i det nye Testamente. Den første Samling synes kun at have indeholdt Pauli Breve. Derefter kom de fire Evangelier. Apostlenes Gerninger og de andre Epistler blev senere tillagt. Megen Strid fandt Sted mellem forskellige kristne Partier angaaende Ægtheden af Brevet til Hebræerne, Peters andet Brev, Judas' Brev, Jakobs Brev, Johannes Aabenbaring og Johannes' andet og tredie Brev som hellig Literatur. Andre Samlinger indbefattede Bøger, som vi nu kalder apokryfiske. Endelig omkring Midten af det femte Aarhundrede A. D. blev Samlingen af det nye Testamentes Bøger, som vi nu har den, den mest almindelige i den kristne Verden.

BØGERNE I BIBELEN.

Første Mose Bog: Omhandler Jordens og Menneskets Skabelse, Synd og Civilisation.

Anden Mose Bog: Giver en Skrildring af Israels Børn i Ægypten, deres Udvandring derfra og Vandring i Ørkenen.

Tredie Mose Bog: Indeholder Loven og Anordninger angaaende Præstedømmet og dets Funktion.

Fjerde Mose Bog: Fortsætter Historien indtil det 40. Aar af Israliternes Vandring.

Femte Mose Bog: Indeholder den anden Lov, som den ofte kaldes, fordi den største Del af dens Indhold er Moses' Tale til Israliterne angaaende Loven, som de maatte lære at adlyde, og den Aand i hvilken de maatte adlyde Loven efter at de havde taget deres forjættede Land i Besiddelse. (S. R. Driver, Literatur of O. T., Side 70.)

Josva Bog: Beretter om Palæstinas Indtagelse og Landets Deling mellem de tolv Stammer og ender med en Beretning om de sidste Begivheheder i Josvas Liv.

Dommernes Bog: Har faaet sit Navn efter de Helte, som førte Israliterne. (Driver, Ibid, S. 160). Beskriver ligeledes den lovløse uorganiserede Forfatning, de israliitiske Stammer befandt sig i for Udnævnelsen af en Konge.

Første og anden Samuels Bøger: Disse to Bøger var oprindelig een Bog og fik sit Navn, fordi Samuel er Hovedfiguren fra Begyndelsen og for en lang Tid efter. Bøgerne begynder med Samuels Fødsel og ender med de sidste Aar af Davids Liv.

Den første og anden Kongernes Bog: Omhandler Salomons Regering, Rigets Deling og de to Rigers Historie, indtil Jerusalem indtages af Babylonierne.

Første og anden Kronikernes Bog: Var til at begynde med een Bog ligesom Kongernes. De strækker sig omtrent over samme Tidsrum som Kongernes Bøger, men med den Forskel, at Kronikernes Bøger giver en mere kirkelig Beretning om Begivenheder i denne Tidsperiode. De indeholder ligeledes en Del angaaende Slætregistre, statistiske Registre og Beskrivelser af religiøse Ceremonier o. s. v.

Ruths Bog: Var skrevet for at vise mere Tolerance imod fremmede. Saaledes viser den, at den navnkundige Kong David nedstammede fra en hedensk Kvinde. De repræsenterer et modsat Synspunkt til Ezras Bog, der søger at faa Israliterne til at opgive deres fremmede Hustruer.

Ezrah og Nehemiah: Begynder akkurat hvor Kronikernes Bog ender og fortsætter Fortælligen paa samme Maade op til den Tid, da det Præstestyre, som Skribenterne levede under, kom til Magten under Ezra og Nehemiah. (S. R. Driver, op. cir. Side 516.)

Esthers Bog: Viser hvorledes Esther, en Jødinde, i den persiske Hovedstad blev Kong Ahasverus' Dronning. (Driver Ibid, Side 478) og fortæller ligeledes, hvordan hun frelste sit Folk fra Forfølgelse, og beretter om Oprindelsen af den jødiske Fest Purim.

Jobs Bog: Er en dramatisk Skilring, der søger at fatte

Aarsagen til meneskelige Lidelser. Bag den simple Fortælling om hans Lidelser ligger nogle af de mest dybtgaaende Tanker i hele Bibelen.

Psalme Bog: Er en Samling hebræiske Salmer og Lovsange til Gud. Set fra et literært Standpunkt er de Toppunktet i det gamle Testamente.

Salomons Ordsprog: I Ordsprogene møder vi den jødiske Visdomsliteratur. Denne Visdom har en speciel Mening. Den var baseret paa Evnen til skarp Iagttagelse. Dens Lærdomme havde et praktisk Formaal, ikke alene indeholdt den Grundsætninger for Handlemaade og Opforsel, men ogsaa moralsk Vejledning. (Driver Ibid, Side 392, 393.)

Prædikerens Bog: Er ligeledes en Del af hebræisk Visdomsliteratur. Den indeholder et skarpt Indblik i Livets Problemer, men med et pessimistisk Syn. Alt er Forfængelighed. Hvad Gavn har Mennesket af alt sit Arbejde, hvormed det arbejder her under Solen.

Salomons Højsang: Er et Kærlighedsdigt, som efter Traditionerne Salomon skulde have skrevet. Dets Billedsprog er stærkt sanseligt.

Profeten Esajas: Er muligvis den mest profetiske Bog i det gamle Testamente. Dens Aandelighed, Kærlighed til Retfærdighed, og Forstaaelse af Gud, er høje Punkter i hebræisk Literatur. Han er særlig bitter imod den Uretfærdighed, han ser iblandt sit eget Folk.

Profeten Jeremias: Er blevet omtalt som den »Morke« eller »Tungsindige« begrundet paa hans skarpe, satiriske Angreb paa hans Tids religiose Snæversynethed og Forblindelse og hans Forudsigelser om national Ødelæggelse ved Babylonierne, hvis Jøderne fortsatte i deres uvise nationale Holdning. Ligesom Esajas er han en af Topfigurerne i hoj, universal Forstaaelse af Gud og for hans Fremhæven af personligt Ansvar i det religiose Liv.

Begrædelsernes Bog: Eller Klagesangen, bestaar af fem forskellige Digte, alle over det samme Emne. Nemlig: Den Kalamitet, der kom over Jøderne og Jerusalem som Folge af Kaldæernes Belejring og Indtagelse af Jerusalem Aar 586 B. C. (Driver op. cir. Side 456.)

Profeten Ezekiel: Denne Bog indeholder de profetiske Ytringer og religiose Tanker af Profeten Ezekiel, som var en af de fangne i Babylon. Hans Overbevisning var den, at der var videre Straffedomme i vente for dem i Fremtiden. Han lægger en Iver for Dagen for i det mindste at vinde enkelte Sjæle, som kunde danne Kærnen til et lutret Israel i Fremtiden. (Driver, Ibid, Side 279.)

Profeten Daniel: Denne Bog indeholder Historien om Daniel og Synerne, som er tillagt ham. (Driver, Ibid, Side 488.)

Profeten Hoseas: Hoseas profeterede i det nordlige Kongerige under Jeroboam den anden og efterfolgende Konger. (Driver, Ibid, Side 301). Hans Formaal er at bevise Guds store tilgivende Kærlighed til det vildfarne Israel. Hoseas Hustru havde været ham utro, men han havde tilgivet hende. Sikkerlig Gud vilde være ligesaa medlidende mod Israel. Der vil blive Straf, men ogsaa en lys Fremtid for det omvendte Israel.

Profeten Joel: Er en Dommens Bog. Han prædiker Omvendelse, forend Jehovas forfærdelige Dag kommer. Folket maa have adlydt, for senere fortæller han om de store Velsignelser, som Gud vil udgyde over dem. Frem for alt vil der blive en stor Udgydelse af Profetiens Aand og de Straffedomme, som kommer, vil ikke ramme Jøderne.

Profeten Amos: Fremsætter Guds bestemte, usvigelige Retfærdighed. Han er særdeles bitter imod den Luksus og den religiose Stolthed, som udvises af Israel i det nordlige Kongerige, og fremhæver de Kalamiteter, som Gud vil lade regne ned over alle Nationer, som ikke lever retfærdigt.

Profeten Obadias: Denne Profeti befatter sig i sin Korthed fuldstændig med den Ødelæggelse, som er ved at komme over Edoms Stammer Syd for det Døde Hav.

Profeten Jonas: Er ligesom Ruths Bog mest anlagt paa at vise Guds Kærlighed til Ikke-Jøder saa vel som til Jøder. Og gaar langt længere i denne Retning end Ruths Bog. Som en Fremstilling af Guds Kærlighed til alle Mennesker er denne Bog uovertruffen i det gamle Testamente.

Profeten Mika: Var en yngre samtidig af Esajas. Han taler som en af det almindelige Folk, der sympatiserer med den almene Befolkning i deres Lidelser, og han angriber med ikke mindre Frimodighed end Esajas, men mere direkte og i et mere brændende Sprog de Uretfærdigheder, der paatvinges dem af deres rige Undertrykkere blandt Jøderne. Medens Esajas udviser en skarp Interesse for de politiske Bevægelser, er Mika udelukkende en moralsk og religios Lærer. Driver, op. cir. Side 326.)

Profeten Nahum: Temaet af denne Bog er Hovedstaden af Asyrien, Ninives, Fald. Han triumferer over denne mægtige Bys Fald begrundet paa de Grusomheder, som de havde udøvet imod hans Folk.

Profeten Habakuk: Er en Slags Ordskifte mellem Profeten og Jehova. Profeten sporger Herren angaaende den Vold og Uretfærdighed, som findes overalt. Og Herren svarer, at Kaldæerne vil blive Redskabet til at udøve Straffen for disse Onder. Men til sidst vil Kaldæernes Stolthed blive deres Fald.

Profeten Zefanias: Forudsiger, at Jehovas forfærdelige Dag nærmer sig. Særlig strængt dommes de Jøder, der har antaget fremmede Skikke i deres Levevis, dem der var rænkefulde og ligegyldige i deres Religion. Ud af de kommende Prøver vil der komme en Levning, som vil være trofaste mod Gud, og disse vil bo i Sikkerhed i deres eget Land.

Profeten Hagaj: Prover paa at opmuntre Jøderne, som er kommen tilbage fra deres Landflygtighed, til at fuldføre Templet til Jehova. Han viser dem, at Torken og Misvæksten er fordi, de har forsomt denne Pligt. Saa længe Templet ligger ubygget hen, vil de forblive et urent Folk.

Profeten Zakarias: Var en af Hagajs samtidige og samarbejdede med ham i et Forsog paa at faa Folket til at fuldføre Templet. Hans Bog har et oprigtigt Raab om Omvendelse i den forste Del deraf. Derefter følger otte symbolske Syn med et Tillæg; altsammen baseret paa at opmuntre Joderne, i Særdeleshed Zerubbabel og Josva, deres civile og kirkelige Ledere, i Arbejdet paa Templets Fuldførelse. Hovedpunktet i hvert af Synerne er udpeget til Profeten af en Engel. (Driver, Ibid, Side 345). Den sidste Del af Bogen omhandler Messias' Domme.

Profeten Malakias: Er en Bog af Formaninger. Han irettesætter Præsterne for at forsomme deres Pligter, Folket for deres Giftermaal med fremmede, dem, der tvivlede paa en guddommelig Styrelse af Verden, og dem, der forsømte at betale deres Tiende. Han forudsiger en Dommens Dag, da Jehova vil komme og revse de uværdige Præster og straffe det skyldige Folk. Profetien slutter med en Formaning til at adlyde Kravene af Mose Lov og lover Profeten Elias' Komme. (Driver, Ibid, Side 356.)

DET NYE TESTAMENTES BØGER.

Matthæus Evangelium: Dette er det mest jodiske af Evangelierne og indeholder den storste Samling af Jesu Lærdomme. Man mener, det var skrevet i Antiokia en Generation eller to efter Jesu Død.

Markus Evangelium: Man mener, at dette Evangelieum var det forste, der blev skrevet, antagelig i Rom. Det indeholder ikke mange af Jesu Lærdomme, men lægger særlig Vægt paa de Mirakler, han udførte. Det er fremhævet for sit kraftige og levende Sprog, som dog er mangelfuldt sammenlignet med Nutidens literære Standarder.

Lukas Evangelium: Dette er det mest literære af Evangelierne. Det er ojensynligt skrevet for Hedningerne. Dets Hovedpunkter er: En Fremhævelse af Jesu Kærlighed til de Fattige og Hedningerne, Lignelserne angaaende Guds til-

givende Kærlighed, saasom Lignelsen om den forlorne Søn, den Helligaands store Betydning og Kvindernes betydningsfulde Stilling.

Johannes Evangelium: Er det mest græske af Evangelierne og var sandsynligvis skrevet i Efesus i Lille Asien. Det fortæller paa en mystisk Maade, og der er anvendt en Del Allegory eller Billedsprog i Fremstillingen af Jesu Liv og Lærdomme. Det er kendt for sin særlige Fremhævelse af Kærlighed til Næsten.

Apostlenes Gerninger: Er den kristne Kirkes Historie fra Jesu Død til det Tidspunkt, da Paulus blev ført til Rom som Fange. Dets Hensigt er at beskrive Kristendommens Udbredelse i Middelhavslandene, i Særdeleshed ved de to store Apostle Peter og Paulus. Det søger ligeledes at bevise, at Kristendommen ikke er skadelig, men gavnlig for det romerske Rige.

Pauli Breve: Det er almindelig antaget, at de følgende Breve er skrevet af Paulus: Brevet til Romerne, Første og Andet Brev til Korintierne, Brevet til Galaterne, Brevet til Filippenserne, Brevet til Kolossenserne og Brevet til Filemon. Nogle Bibelstudenter tvivler paa, at Paulus har skrevet Brevet til Efeserne, og de fleste af dem benægter, at Paulus har skrevet første og andet Brev til Timotheus, Brevet til Titus og Brevet til Hebræerne. Pauli Breve er særkendt paa den Kraft og Begejstring, der findes i Skribentens Tanker og Udtryk. Hvert Brev var skrevet som Svar paa et vanskeligt Problem eller Spørgsmaal i en eller anden af de kristne Kirker. De indeholder mange Henvisninger til Betydningen af Jesu Død og Personlighed, men faa angaaende hans Lærdomme. De er de mest menneskelige og naturlige af alle det nye Testamentes Bøger og var skrevet 10 til 20 Aar før det første Evangelium blev skrevet.

Første og Andet Brev til Timotheus og Brevet til Titus: Indeholder Undervisning og Instruktioner for unge Biskopper og Ældster angaaende deres Kvalifikationer for Embeder og agaaende deres Opførsel som Ledere.

Brevet til Hebræerne: Var tilsyneladende skrevet til Kirken i Rom fra Aleksandria. Kirken i Rom bliver formanet til at vise sig selv som et Eksempel i religiøst Liv og Lære, værdig af det herlige Eksempel sat af deres tidligere Ledere og Martyrer. Nogle af Hovedpunkterne er den Vægt, der lægges paa Tro, Advarsel imod falske Lærdomme og Betydningen af Kristus for Menneskets Frelse. Det Græske, i hvilket dette Brev er skrevet, er det mest literære og eleganteste Sprog i nogen af det nye Testamentes Bøger.

Jakobs Brev: Ligner mere en Prædiken end et Brev. I dette

Brev lægges der særlig Vægt paa at praktisere sin Religion, som er vel opsummeret i Ordene: »Tro uden Gerninger er død.« Det udviser Interesse for Demokrati, Velgørenhed og social Retfærdighed. Skribenten er meget jævn og ligefrem i sit Sprog.

Johannes 1., 2. og 3. Brev: Er Breve skrevne i Nærheden af Efesus i Lille Asien. De udviser et nært Slægtskab med det fjerde Evangelium og var skrevet hovedsagelig for at bekæmpe det tidligt opkommende Kætteri i den kristne Kirke.

Peters første og andet Brev: Det første Brev var skrevet til Menigheden i Lille Asien for at bestyrke dem imod Forfølgelse. For ikke at vække Mistanke eller Anstød skulde de være Regeringens Autoriteter underdanige og undgaa enhver Skygge af Ondt.

Det andet Brev var skrevet noget senere, der er dem, der mener omkring ved Midten af det andet Aarhundrede. Dets støre Formaal var at bekæmpe Kætteriets Fremgang og før at imødegaa Tvivlen angaaende Jesu andet Komme.

Judas' Brev: Var skrevet nogen Tid før Peters Andet Brev og har ligesom dette til Formaal at bekæmpe visse Vildfarelser indenfør Kirken. Der er saa megen Lighed mellem dette Brev og Peters Andet Brev, at Bibelforskere mener, at det var anvendt af den, der skrev det andet.

Johannes Aabenbaring: Var skrevet omkring ved Slutningen af det første Aarhundrede A. D. i Nærheden af Efesus. Dens Formaal er at opmuntre de Kristne til at førblive trofaste mod Kristus gennem de grusomme Forfølgelser, der truede dem. Bogen beskriver Verdens Ende, det godes Sejr over det onde, de Tusinde Aars Fredsregering paa Jorden og den endelige Dom. Skønt det græske Sprog, hvori Bogen er skrevet, er ofte simpelt og grammatikalsk fejlagtigt, er dens Billedsprog og dramatiske Magt paa Højde med en hvilken som helst anden Bog i Bibelen.

MORMONS BOG.

Første og anden Nephis Bøger: Giver os en Beretning om Begivenhederne fra Udvandringen af Jerusalem til Nephis Død i deres forjættede Land. Foruden denne Fortælling indeholder de Profetier og Taler, mest af Nephi.

Jakobs Bog: Indeholder en Beretning om Jakob og hans Lærdomme. Jakob var Nephis Broder.

Enos, Jarom og Omni Bøger: Giver en kortfattet Beretning om Krigene imellem Nephiterne og Lamaniterne, Opdagelsen af Kolonien i Zarahemla, Koriantumr og Kong Benjamins Regering.

Mosiahs Bog: Indeholder en Tale af Kong Benjamin holdt

til Folket, en Beretning om Profeterne Alma den ældre og Alma den yngre eller mere specielt Alma den yngre og Mosiah's Sonners Omvendelse.

Almas Bog: Omhandler for Størstedelen Alma den yngres Prædikener, Mosiah's Sønners Missionsarbejde blandt Lamaniterne og Lamaniternes Krige.

Helamans Bog: Er hovedsagelig optaget af Nephiternes Demoralisation og Rænkespil. Deres Kamp imod Lamaniterne og Samuel, Lamaniternes Profet.

Tredie Nephis Bog: Beskriver Jesu Besøg hos Nephiterne, hans Lærdomme, Kirkens Oprettelse og dens Ordinancer.

Fjerde Nephis Bog: Omhandler det Tidsrum af Fred og Fremgang, som fulgte efter Jesu Besøg paa den vestlige Halvkugle. Men efter omtrent 230 Aar havde Ondskab og Ufred atter sneget sig ind iblandt dem og delte dem atter i to Folk, som Lamaniter og Nephiter.

Mormons Bog: Giver en Beretning om Mormons Liv og hans Krige med Lamaniterne.

Ethers Bog: Fortæller Historien om Jarediterne, deres Udvandring fra Babelstaarnet til det venstlige Fastland (Amerika). Deres Udvikling til et mægtigt Folk og deres endelige Fald og Udryddelse.

Moronis Bog: Indeholder Instruktioner om Ordinationer til Præster og Lærere, Nadverens Administration, nogle Breve fra Mormon til Moroni og Moronis endelige Farvel, da han fuldendte sine Optegnelser i Bogen.

DEN KOSTELIGE PERLE.

Moses' Bog: Indeholder Guds Ord, som det blev talt til Moses paa en Tid, da Moses var taget op paa et meget højt Bjerg. Og fortæller om Guds Hensigt med Verdens Skabelse, Skabelsen, Satans Opror, Syndefaldet, Kains Synd, Adams og Enoks Prædiken til Folket.

Abrahams Bog: Skildrer Abrahams Liv, hans Ungdom, hans Oplevelser i Ægypten, hvor han nær var blevet ofret. Hans Kundskab til Astronomi, som han modtog fra Herren, og en Beskrivelse af Verdens Skabelse.

Et venligt Ord, et venligt Ord,
Hvor gør det Sjælen godt;
Som Duggen paa den tørre Jord,
Der lokker frem et Blomsterflor.
Hav Tak for hvert et venligt Ord,
Ja for det mindste blot.

Redaktionelt.

FRIMODIGHED.

Ved Generalkonferencen, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 5. April i Aar, talte Præsident David O. McKay angaaende det Mod og den Tro, som er nodvendig for de Sidste Dages Hellige. Da en Del af Talen var særlig baseret paa Forholdene i Utah, skal vi her kun gengive den Del af Talen, som har fælles Interesse for de Sidste Dages Hellige overalt i Verden.

»Værer frimodige, og han skal styrke eders Hjerte, alle I, som haabe paa Herren!« (Psalm. 31: 25.)

Førend jeg omtaler den Formaning, som denne Tekst indeholder, ønsker jeg at gore en Bemærkning angaaende Radioprogrammet, som blev udført her i denne Morgen.

Den første Gang, jeg nod det Privilegium at staa paa Kanten af Grand Canyon, Colorado, blev jeg aldeles overvældet af den Følelse, at jeg i Grunden ikke begreb Storheden af dette mægtige Svælg. Jeg havde faaet at vide, at der var over en Mil dybt, fra hvor jeg stod ned til den vældige Colorado Flod, som nærmest lignede en lille Bæk, der snoede sig af Sted i sit Lob, og at Svælget var 13 engelske Mile bredt.

Jeg syntes at have en lignende Følelse her i Morges, da jeg saa over 10.000 Mennesker sidde her og lytte til, og deltage i Radioprogrammet udsendt herfra. Jeg forsøgte at forestille mig den mægtige Skare Mennesker, som lyttede til vor Fællessang, for der har muligvis været 10 Millioner Mennesker, der hørte paa os. Og jeg ved, at jeg kan ikke fatte Betydningen af denne store Gudstjeneste. Men en Ting staar mig klart: At Ansvaret hviler tungere paa os nu end nogensinde før til at efterleve Jeus Kristi Evangelium. Vi har en større Gerning at udføre. Det endelige Værk er ikke fuldfort endnu.

I og jeg har Ansvaret for at udnytte disse store nye Midler, som er stillet til vor Raadighed, til at prædike Evangeliet, at skabe et videre Syn, at bringe ind i de Sidste Dages Helliges Liv og til Menneskene i Verden en rigere og mere velsignet Lejlighed til at lære Sandhedens Veje at kende.

Vi trænger til Mod og Styrke, som vi træder ind i disse nye Riger; vi trænger til Mod og Styrke til at mode de nærværende Omstændigheder, og derfor har jeg valgt denne Tekst: »Værer frimodige, og han skal styrke eders Hjerte, alle I, som haabe paa Herren.«

I dette Løfte er der to Principer, der burde paaskønnes og dyrkes med Omhu af ethvert religiøst Menneske — Tro og Mod. Hvad er Meningen med denne Tekst? Vi ved med Sik-

kerhed, at Herren holder sit Ord til hans Folk. Derfor skal ingen blive vankelmodig, men fatte nyt Mod, at deres Haab ikke skal være forgæves. Tro paa Gud, Fortrøstning, Tillid til vore Medmennesker, Frimodighed til at kæmpe for vor Overbevisning vil tilsidst gøre os i Stand til at opnaa ethvert retfærdigt Maal. Frimodighed er den Kvalifikation, der gør os i Stand til at møde Opposition og Hindringer med et roligt og ligevægtigt Sind og en bestemt Vilje. Den er forskellig fra den Sjælsstyrke, der giver os Kræfter til at taale, bære og holde ud, det er mere en kvindelig Egenskab.

Frimodighed indbefatter at møde Vanskeligheder og overvinde dem. Han, der er, eller skulde være vor Fører i Livet. var den mest frimodige af alle Mennesker. I Jesus finder vi Mod i Ordets fuldeste og smukkeste Betydning, Frimodighed paa sit højeste og Helten i sin Fuldkommenhed. For at illustrere lad mig nævne Templets Rensning for Pengevekselererne og Sælgerne, eller hans frygtløse Tale, da hans Hjemstavnsfolk i Nazaret vendte sig fra ham, eller da de 5000 i Kapernaum svandt ind til 12, og han vendte sig imod dem og sagde: »Vil I ogsaa forlade mig?« Aldrig en eneste Gang blev Mesteren modfalden eller fortvivlet eller lod sig rokke fra sin bestemte Kurs. Det er den Slags Frimodighed, vi trænger til i Verden i Dag. . . .

ENHVER HAR SINE PLIGTER.

Jeg mener hermed vort Arbejde i Kirken, der er ingen, som er undtagen, selv om det kun er at overvære Præstedomsmøder eller Møder i de forskellige Hjælpeorganisationer og Nadvermøderne. Ligemeget hvad vore Pligter er, lad os udføre dem troligt og vel.

Frimodighed til at opholde vore Idealer er en anden Maade, paa hvilken vi kan vise vort Mod og vor Tro og vinde Billigelse af den Gud, i hvem vi har Fortrøstning. Vi lever i en Tid, hvor vi maa være betænksomme og ikke lade os lede af enhver Lygtemand, der viser sig paa vor Vej, eller gribe efter ethvert altkurerende Middel, der tilbydes for Verdens Onder i Dag. Vor Tid kalder paa en frimodig Ungdom til at holde den moralske Standard højt. Paa dette Omraade kan Mennesket udvise den sandeste moralske Frimodighed. Det er sagt, at Heltemod er koncentreret Frimodighed. Vore største Helte findes ikke altid paa Slagmarken. En Mand har sagt: »Vi finder dem inden fire Vægge.« Jeg tror ogsaa, vi finder dem iblandt vor Ungdom. Unge Mænd og unge Kvinder, der hvor som helst i selskabelige Sammenkomster kan træde frem og fordømme de Ting, der nedbryder Karakteren og ødelægger Livet selv, for Ungdommen. »Aldrig har der

været en Tid i Verdens Historie,« siger Mark Hopkins, »hvor vi har trængt mere til moralske Helte. Verden venter paa saadanne. I Guds Forsorg er Videnskaben befalet at arbejde for at berede Vejen for dem. For dem lægges de mægtige Staalbroer og Land og Oceaner omspændes med et Kommunikationsnet. Men hvor er de? Hvem vil indblæse Aand i vore civile og politiske Nationer?« »Den mest betydningsfulde Ting i Verden,« siger en fremragende Videnskabsmand, »er ikke Galileos, Faradays og andres Opfindelser; men en fast Tro paa Virkeligheden af moralske og aandelige Værdier.« Jeg beder Ungdommen om at være frimodige i at opholde de moralske og aandelige Værdier af Jesu Kristi Evangelium. »For hvad gavner det en Mand, at han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?«

Med Tro paa en altstyrende Magt, i en personlig og fortrolig Beskyttelse af vor himmelske Fader, lad os mode vore Vanskeligheder med Frimodighed. Brødre og Søstre, vær ved godt Mod, og han vil styrke eders Hjerter, alle I, som haabe paa Herren! Gud give os Kraft dertil, jeg beder i Jesu Navn. Amen. *D. O. McK.*

MISSIONSPRÆSIDENTER PAA BESØG I KØBENHAVN.

Den Danske Mission er i den senere Tid blevet beæret med Besog af tre Præsidenter af de forskellige Missioner i Europa. Den 6. og 7. Juni besøgte Præsident Milton H. Knudsen af den Norske Mission og ligeledes Præsident Philemon M. Kelley af den Schweizisk-Tyske Mission sammen med sin Hustru og to Dotre Cornelia Kelley og Søster Anderson København, hvor Soskende havde den Glæde at hore dem alle tale paa Moderne om Søndagen. Den 24. Juni fik København Besog af Præsident Hugo D. Petersen og Hustru af den Svenske Mission. De kom over fra Malmo sammen med de svenske Ungdomsforeninger, der som en Part af deres Ungdomsstævne tog en Udflugt til Danmarks Hovedstad, hvor de efter alt at domme tilbragte en fornøjelig Dag og Aften.

EN NY BOK OM MORMONS BOK.

Dr. John A. Widtsoe og Franklin S. Harris Jr. har utgitt (1936) en (198 sider) bok, som heter: »Seven claims of the Book of Mormon« (Mormons Boks syv påstander). Den er skrevet på en bestemt måte og bør leses av enhver, som er interessert i Mormons Bok.

FRA SALT LAKE CITY.

Broder og søster Ingvald Johansen og Martha Blatmann fra Drammen, Norge, ankom til Salt Lake City søndag den 31. mai for å besøke slekt å venner, samtidig som de vil utføre tempelarbeide under deres ophold her. Disse søskende hadde en god reise over hav og lann og gleder sig over å se Saltsjøstaden, å likeledes å kunne gjense sine nære slektninger og mange venner.

De norske hellige i Salt Lake City byr disse søskende hjertelig velkommen og ønsker dem et behagelig ophold her.

Borghild N. Strømness.

MIN BØNN.

Mer hellighet gi mig,
Mer streben i lønn,
Mer tålmot i prøver,
Mer anger for synd.
Mer tro på min Frelser,
Mer lyst til hans bud,
Mer fryd i hans gjerning,
Mer kunnskap om Gud.

Mer ydmykhet gi mig,
Mer angerfull bod,
Mer glede ved livet,
Mer fasthet og mot;
Mer sorg for hans smerte,
Mer gru for hans død,
Mer saktmot i trengsel,
Mer håp i min nød.

Mer lydighet gi mig,
Mer kraft til å stå,
Mer renhet i sjelen,
Mer edel attrå;
Mer lengsel mot himlen,
Mer lys på min vei;
Mer salig og hellig,
Mer, Herre, lik dig!

VIDNESBYRD ANGÅENDE TIENDELOVEN.

—

Av president Joseph F. Smith.

»Ved dette prinsipp (tiende) vil denne kirkes folks troskap bli satt på prøve. Ved dette prinsipp skal det bli bekjent, hvem som er for Guds rike, og hvem der er imot. Ved dette prinsipp vil der bli tilkjendegitt, hvis hjerter er villige til å gjøre Guds vilje, å holde hans befalinger, og derved hellige Zions land til Herren, og de som er imod dette prinsipp og derved lar sig selv bli avskåret fra Zions velsignelser. Der er en stor betydning i forbinnelse med dette prinsipp, thi ved dette skal det bli bekjent, hvadenten vi er trofaste eller ikke.

. . . Tiendeloven er en prøve, ved hvilken dette folk, som individer, skal være kjent som en mann, der er likegyldig med hensyn til Zions velferd, som forsommer sin plikt som et medlem av denne kirke, og som ikke gjør noe for å fremme den timelige fremgang i Guds kirke. Han yder igenting, ei heller gjør noe for å sprede evangeliet til jordens nasjoner, og han forsømmer å utføre det, som vilde gjøre ham berettiget til å motta evangeliets velsignelser og ordinanser.«

* * *

Av president Lorenzo Snow.

»Idet loven om å hellige alt til Herren ikke lykkedes — var dette av så alvorlig art, at det forårsaket store lidelser for dette Guds folk — og noen få år derefter gav Herren en annen lov i denne lovs sted. Den er kaldt tiendeloven. Dersom vi betrakter denne lov i det rette lys, vil vi kunne se dens betydning og resultatet av samme, dersom vi forsommer å efterkomme den. Det vilde neppe være rettferdig av vår himmelske far, dersom han skulde handle anderledes med De Sidste Dagers Hellige nu, enn han gjorde med dette folk i Jackson County. Dersom vi finner ut, hvad resultatet var, da loven om å hellige alt til Herren mislykkedes, vil vi, ifølge min mening, let, og på en fornuftig måte, kunne komme til en slutning hvad følgerne vilde bli, dersom denne lov skulde mislykkes, hvilken lov vi har mottatt istedenfor loven om å hellige alt vi har til Herren.« (Forenede orden).

* * *

Av elste John A. Widtsoe.

»Tiendebetaleren opretter en forbindelse med Herren: dette er den største velsignelse. Adlydelsen av tiendeloven såvelsom enhver annen lov medbringer en dyp, innvortes fryd, en tilfredsstillelse og forståelse, der ikke kan erholdes på noen

annen måte. Mennesket blir en virkelig medarbeider, omennskjøndt en ringe en, med Herren, i det umåtelige, evige program, der er lagt for menneskeslektens frelse. Sannhetens prinsipper blir klarere og mere letfattelige; det blir lettere å leve. Et nytt, nærmere forhold er oprettet mellem mennesket og hans Skaper. Det blir lettere å holde sine bønner. Tvil forsvinner og tro tiltar; en visshet og et større mot opfyller sjelen. De åndelige gaver blir skarpere; den evige røst kan høres tydeligere; mennesket blir mere lik sin far i himmelen.«

* * *

Av elste Melvin J. Ballard.

»Jeg tror, det er en forpliktelse, der hviler på alle foreldre i Zion, å oplære sine barn til å betale sin tiende. Der er altfor mange unge, som når de opnår manndomsalderen og forlater sine hjem, som medlemmer av kirken, der ikke har lært denne vane å betale sin tiende.

Det er en plikt, der hviler på foreldrene å lære sine barn, i deres unge alder, å få forståelsen av tiendebetalingen, så når de opnår ansvarsalderen, som kvinner og menn, vil de ikke vike fra dette system, som i virkeligheten er rettferdig, rett og riktig.«

* * *

Av president Joseph F. Merrill.

»Når tienden er betalt frivillig og i sin helhet, med et rent og uegenkjærlig begjær om å gjøre Herrens vilje, er der altid medfølgende velsignelser, velsignelser av langt større verd end verdien av de penger, der er betalt. Ingen opriktig, ærlig tiendebetaler taper på det, men vinner altid, dersom de overholder denne lov. Blandt disse velsignelser er den Helligånds ledsagen, hvilket bringer ekte glede og tilfredshet, mere enn alt gull i Englands banker kunne gjøre. Der er utallige måter, hvorpå Herren kan velsigne oss, for eksempel: bevare oss fra mange slags ulykker, sygdom, uheld, osv.; å tildele oss de forskjellige åndens gaver, såsom tro, kjærlighet, overberenhet, forstålese, osv. Mangfoldiggjøre eller formere våre timelige velsignelser, osv. Av disse er selvfølgelig troens og andre åndelige gaver de største.«

* * *

Det skulde være en grundleggende plikt hos enhver, der holder prestedømmet, å være en tiendebetaler. Enhver gutt skulde forstå, at når han mottar en grad av prestedømmet, selv en diakon, skulle han begynne å betale tiende, å skulle fortsette dermed fra denne tid av. Fedre og andre av familiens medlemmer skulde se til, at gutten tjener lidt, så han kan betale tiende.

Det er å foretrekke, at gutten betaler sin egen tiende og ordner med dette selv, og ikke har sin far eller eldre bror til å gjøre det for ham. — (Fra »Aronske Prestedømmes Blad«.)

MAYAS (INDIANERE) HENSTILLET I LYSET.
STORE OPDAGELSER I FORVENTNING.

Science News Letter av den 11te april 1936 har en artikel, som sier, at verden vil snart høre noget angående Amerikas kulturfolk og deres oprindelse. Store, mektige stader i Guatemalas vidder er nylig opdaget, som viser Mayas som mesterbyggere, astronomer, matematikkere og opdagere av skrivning. Forsinket ære er gitt den Mayan-kalender, som var meget mer nøie med tidsregning enn den spanske, når de tenkte å civilisere de såkalte uoplyste hedninger.

Det som narrer videnskapen er, hvor og når denne vidunderlige civilisasjon begynte. En av byene, Uaxactun, var grunnlagt nogen århundrede før Kristus, sier Dr. A. V. Kidder av Carnegie Institut, Washington, D. C.

ARKÆOLOGER I NY MEKSIKO OPDAGER ENESTÅENDE INDIANSK KUNST.

Efter hvad A. P. pressbyrå erfarer, har ekskavatorer i Kuaua opdaget hundrede av enestående farvede murmalerier. De er sammenlignede med de beste europeiske uten å bli forringede. Opdagelsesarbeidet er foretatt under ledelsen av Dr. Wesley L. Bliss, den velkjennte arkeolog.

IKKE ALENE.

Billedet paa Forsiden er en Kopi af et Maleri, udført af Fru Minerva Kolhepp Teichert. Det viser ved første Øjekast Mormonkvindens Heltemod og Tro og dermed Mormonismens Tro og Aand. Det har en velkendt historisk Baggrund. Da Mary Fielding Smith, Enke efter Patriarken Hyrum Smith og Moder til tidligere Præsident for Kirken Joseph F. Smith, var paa Vej til Utah, blev en af hendes Okser syg. Hun kunde ikke fortsætte Rejsen og maatte standse, medens Selskabet, hun rejste med, kørte videre. Med et overnaturligt Mod blev

hun ene tilbage paa Prærien, hvor hun sammen med sin lille Søn plejede den syge Okse, til den blev i Stand til at trække igen. Saa fortsatte hun Vejen alene ud over de vildsomme Ørkener mellem hylende Ulve og listige Rødhuder. Senere indhentede hun Vogntoget, korte forbi dem og naaede ind til Saltsødalen et Stykke i Forvejen.

Det synes maaske for mange af Søskende her ude i Verden og muligvis for mange af de unge i Særdeleshed, at Kampen er haabløs, at det herlige Maal, I har set ved Evangeliets Lys, aldrig kan naas under de eksisterende Omstændigheder, at det store Vogntog er kort fra jer og I er blevet alene tilbage i den øde Ørken med et Forspand, der er segnet af Sygdom og Træthed. Tænk da paa de Karavaner, som med en urokkelig Tro paa Herrens Førelse møjsommeligt slæbte sig vestpaa, ud mod de øde og ukendte Egne i Klippebjergene i et, efter al menneskelig Forstand, haabløst Foretagende.

Plej Viljens syge Okse, til den atter er i Stand til at trække. Kør saa fremad igen med Blikket ufravigeligt fæstet paa det store Maal og glem ikke, at nu, som i 1847, rider Himmelens Hærskarer Vagt ved den ensomme Vogn, der snegler sig fremad over de ukendte Veje.

Jeg ved, at Gud i Himlen ved
om hver en Hindring paa min Vej
Og skuer naadig til mig ned,
Naar blot hans Haand jeg slipper ej.

Jeg ved, at Gud i Himlen ved,
Og Trøst og Hjælp jeg altid faar,
For alt der tynger Hjertet ned,
Naar blot min Lid til ham jeg slaar.

Jeg ved, at Gud i Himlen ved
Hvert Savn og Længsel i mit Sind,
Og i sin store Kærlighed
Han aander Fred i Hjertet ind.

Jeg ved, at Gud i Himlen ved,
Hvor skrøbelig og svag jeg er;
Men naar jeg trofast led og stred,
Han stod mig altid mere nær.

Jeg ved, han ved det, Himlens Gud,
Hvor tungt og sent og smaat det gaar,
Men om jeg ærligt holder ud,
Han altid ved min Side staar.

Hans Mikkelsen.

OG BØKENE VAR ÅPNET.

(Fra »Veien til fullkommenheten«, av *Jos. Fielding Smith.)*

—

»Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, og bøker blev åpnet; og en annen bok blev åpnet, som er livsens bok; og de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøkene, efter sine gjerninger.« Åpen. 20: 12.

VÅRE ORD OG GJERNINGER ER OPTEGNET.

Antagelig har vi undret oss over, hvorledes våre livs handlinger er optegnet og på hvilken måte våre unyttige ord er bragt i erindring. Herren sa: »Men jeg sier eder, at for hvert unyttig ord, som menneskene taler, skal de gjøre regnskap på dommens dag.« Vi kan forsvare å si, at vi vil ikke bli bragt til dommen for hver sund spøk eller munter bemerkning uttrykt i moro; men bare hvis ordene er sagt med tanken på å skade eller ved bespottelig mening. Herved menes de ord, som er uttalt for å skade sjelen enn-skjønnt de er uttalt i alvor, og uttalelser, som bærer løgn, men som er tatt for å være sanne og som vender menneskene fra det evige liv, alle disse må dømmes. Der er meget, som er sagt og skrevet, som er motsatt Guds åpenbarte sannheter; ja, kan vi ikke si, at alle sådanne uttalelser eller skrivelser er unyttige og uverdige? Hvad som helst fortolkning av skriftstedet er gitt, er det tydelig å forstå at ord og gjerninger er nøie optegnet.

HIMMELSKE PROTOKOLLER ER FULLKOMNE OG SANNE.

Ingen burde være tåpelig nok idag til å dra i tvil den almektiges makt til å optegne evige protokoller av menneskenes ord og gjerninger, — ja våre tanker er uutslettelig optegnet. Man har utviklet fotografi til en så høi grad, at pålitelige billeder kan bli optegnet i et øieblikk. Vi er lært, at lys og lyd og tusender av andre ting, kjent og ukjent, går gjennem universet som bølger eller båret på bølger. Vi har alle vært på »kino« og har set og hørt skuespillernes ord og bevegelser, akkurat som det var virkeligheten. Vi alle har lyttet til radioen og har hørt menn og kvinners røst fra verdens fjerneste kanter like så naturlige, som om de var i værelset med oss. Dersom vi er kjent med kunstnernes røst eller sangstemme, gjenkjenner vi stemmen, men allikevel kommer den til oss som bølger som må bli omdannet til lyd, så vi kan høre det. Grammofonen er en underlig opfinnelse, som kan opbevare uendelig for oss vår yndlingssang eller

musikalsk selektion. Sådann makt er blitt gitt menneskene; hvad tror du da om Guds mere fullkomne måter? I overensstemmelse med evige lov, alle ting som har å gjøre med livet, vil bli opbevart. Vi vil bli nødt til å stå på dommens dag ansikt til ansikt med våre livs handlinger med alle dens ufullkommenheter, som det vil bli fullkommen åpenbaret til oss. Ingen kan si på den dag, at protokollen er ikke sann, fordi optegnelsens måte er fullkommen og evig.

BARE EN UNDVIKELSE FRA SYND.

Heller ikke kan vi undslippe fra våre synder og feiler, undtagen gjennem omvendelse og mottagelsen av evangeliet. På denne måte alene kan vi få våre onde gjerninger stroket ut, så de vil ikke stå som våre anklager i alle deres grusomhet på dommens dag. Vi kan ikke gjemme oss fra Guds »oine«. Intet morke er så tykt, at sannhetens stråler ikke kan trenge igjennem. Det er ingen hoide eller dybde, som vi kan gå til og ikke bli funnet. Salmisten sa: »Hvor skal jeg gå fra din ånd, og hvor skal jeg fly fra ditt åsyn? Farer jeg op til himmelen, så er du der, og vil jeg rede mitt leie i dødsriket, se, da er du der. Tar jeg morgenrødens vinger, og vil jeg bo ved havets ytterste grense, så fører også der din hånd mig, og din høire hånd holder mig fast. Og sier jeg: Mørket skjule mig, og lyset omkring mig bli natt — saa gjør heller ikke morket det for morkt for dig, og natten lyser som dagen, morket er som lyset.« Salm. 139: 7—12.

BØKENE SOM OPBEVARES.

Vi er underrettet, at bøkene vil bli åpnet. En av disse bøker vil bli vår livs protokoll, som er optegnet i himmelen. Andre bøker, som vil bli åpnet, er de, som er optegnet på jorden. Like fra kirkens begynnelse har Herren befalet, at optegnelser må skrives av kirkens medlemmer. »Det skal vær plikten av de forskjellige menigheter, som danner Kristi Kirke,« leser vi i en åpenbaring, »å sende en eller flere av deres lærere til å være til stede på de forskjellige konferanser holdt av kirkens elster med en medlemmers liste av dem, som har sluttet sig til kirken siden siste konferanse.« Det var kirkens sedvane i begynnelsen, men idag med vår mere fullkommen organisasjon med bestemte enheter som staver, warder eller grener er protokoller optegnet i hvert ward eller gren, hvor de respektive medlemmer bor. Imidlertid er disse navner sendt op til kirkens kontor og opbevarte av kirkens historieskriver. Ikke bare navn er optegnet, men også medlemmers virksomhet og trofasthet er nøie nedskrevet. Alt dette er gjort i overensstemmelse med Herrens åpenbaringer.

Også er befaling gitt, at når man gjor oprør imot kirken og mister deres medlemskap er deres navner utslettet fra bokene.

LAMMETS LIVSENS BOK.

Ethvert medlem av kirken skulde verne sitt medlemskap med den største omhu. Alle, som er dopte til kirken og som holder Herrens befalinger, er optegnet i Lammets Livsens Bok. Herren sier til ham, som er lydige til disse befalinger: »Den som seirer, han skal således bli klædd i hvite klær, og jeg vil ikke utslette hans navn av livsens bok, og jeg vil kjennes ved hans navn for min Fader og for hans engler.«

KIRKENS MEDLEMSKAPS OPTEGNELSER VERDIFULL.

Flere av kirkens medlemmer betrakter deres medlemskap og anseelse alt for lettsindig. De flytter fra by til by uten å ta i betraktning deres stilling. Årene går forbi og da når de onsker å omvende sig og ta op deres kirkelige plikter igjen er de uten anseelse. Ingen biskop eller forstander kan gi dem attest; for i årevis har de vært borte og ingen med myndighet kjenner dem. Det er en sorgelig forlegenhet. Hvem kan si, hvad synder de har begått eller om de har omvent sig? Og det, som er endda verre, er, at de vandre bort fra kirken og forenes ikke med den igjen. Under sådanne omstendigheter kan Herrens ånd ikke bo i dem; de foler sig fjernet i fellesskapet, fordi de har ikke aktet deres medlemskap.

UTELUKKELSE ER BANNLYSELSE FRA GUD.

Endvidere, det er en frygtelig ting å bli lukket ut fra Guds sanne kirke. Det er den åndelig død, bannlyselse fra Guds kirke og Guds åsyn. »Men hyklerne skal avsløres og utelukkes,« sier Herren, »enten i livet eller i døden, som jeg vil. Og ve dem, som utelukkes av min kirke, for de blir overvunnet av verden.« (Paktens Bok 50: 8.) Der har været individer og hele familjer, som har flyttet bort fra organiserte »ward« eller grener, så de vil ikke bli utelukket fra kirken, vitente at de burde bli. Hvad de burde ha gjort er å omvende sig og be om tilgivelse for deres feiler. Til å flytte, hvor der er ingen gren, vil ikke frelse dem, som er tydelig forklart i det citerte skriftsted. Dersom de er »overvunnet av verden« og ingen handling er utført imot dem av Herrens bemyndigede tjenere, så vil de alikevel bli avskåret ved døden, dersom de ikke omvender sig. Derfor sier Herren: »La ethvert menneske vokte sig, at det ikke gjor noget, som ikke er i sannhet og rettferdighet for mig.« (Paktens Bok 50: 9.)

ORDINANSER SKAL BLI NØIE OPTEGNET.

Enhver offisiel handling som dåp, håndspåleggelse, ordinasjonen til prestedømmet skal være utført i vidners tilstedeværelse og skal bli nøie optegnet. Ethvert medlem skal se til, at hans eller hennes navn er riktig nedskrevet i kirkens protokoller, også at de riktige datoer er optegnet for når han var døpt, konfirmeret, ordineret og viet; og likeledes at navne av og ordinanser for familjens medlemmer er optegnet. Ti fra disse optegnelser skal vi bli dømt. Hvad vi gjør ved kirkens myndighet er også bundet i himmelen; men det må også optegnes på jorden, ti Herren har befalet det. Iserdeleshet er dette sant for arbeidet utført for de døde. Alt ordinansearbeide utført i templet må bli bevidnet, og disse vidner må bevidne arbeidet i protokollene. Denne plan har Herren lagt ut for kirken, og den er fulgt nøie i alle templer. Disse vidner bevidne, at de har sett med deres øine og hørt med deres ører enhver ordinanse utført. De bevidner også datoen og navnene for hvem arbeidet var utført og hvem utførte ordinansen. Disse protokoller er opbevaret omhyggelig i kirkens arkiver.

DEN FORUTSKIKKEDE PLAN.

Profeten Joseph sier: »I kunne tenke, at denne tingenes orden er meget særegen, men la mig si eder, at den er bare til å svare til Guds vilje ved å rette sig til ordinansen og beredelsen, som Herren har ordineret og forberedt, før verdens grunnvold blev lagt, for de dødes frelse, som skulle dø uten kunnskap om evangeliet.« (Paktens Bok 128: 5.)

ENHVER SKULDE HA SITT LIVS OPTEGNELSE.

Spørr hvilken som helst medlem av kirken, når han var født, og han vil svare dig med engang. Men alt, som han kjenner til det, er det, som har blitt fortalt ham av hans far eller mor. Kanskje det var skrevet ned i familie-biblen, ti hvad begivenhet er av mer viktighet? Til enhver av oss er fødslen viktig, fordi det er begynnelsen av denne prøvestand, derfor erindre vi datoen, som er oss fortalt, endskjønnt vi må stole på vidner for datoen. Når vi treffer en, som ikke kjenner sin fødselsdag, ser vi med medlitenhet på ham, vi synes, at han er en raritet iblandt oss. Men, fødselen er ikke det eneste betydningsfull begivenhet i livet. Er det ikke like så viktig å bli født i Guds rike? Men hvem henvender opmerksomheten til denne dato, som vi er istand til å huske. Det er sjelden at en dag går forbi, uten at noen skriver til kirkens historieskriver og spørre om deres dåps dato eller datoen for deres

ordinasjon til prestedømmet. De trenger denne oplysning og har den ikke selv. Sikkerlig denne informasjon burde være i kirkens protokoller. Det er kirkens plikt til å se til, at det er optegnet, men skulde ikke enhver medlem også ha den samme kunnskap ved hånden? Tiden vil komme i ethvert døpt medlems liv, dersom han går trofast fremad i søkning av rikets fylde, når han *må* vite, når han var døpt. Han vil trenge denne oplysning mange ganger. Vil han ikke trenge noe av denne kunnskap eller en optegnelse av den, når han står før dommen, når bøkene er åpnet? Profeten lærte: »Og videre ønsker jeg, at I vil erindre, at Johannes den Åpenbarer hadde det samme emne på sinnet med hensyn til de døde, når han erklærte det, som står skrevet i Åpenbaringens bok 20 kap. 12 vers, 'Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, og bøker blev åpnet; og en annen bok blev åpnet, som er livsens bok; og de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøkene, efter sine gjerninger'.«

GYLNE REGLER FOR UNGE MENN.

1. *Stå tidlig op!*
   Å stå sent op er et tegn på dekadanse. Mannen, som blir til noe, står tidlig op. Morgenstund har gull i munn, for morgenluften er frisk.

2. *Ha selvrespekt!*
   Røkning har en skadelig innflytelse på hjernen. Spiritus forgifter blodet. Hasardspill tar livslysten bort. Den mann, som har respekt for sig selv, må avholde sig fra disse ting.

3. *Øv selvkultur!*
   Lesning kultiverer sinnet, øker kunnskapen, danner karakteren, preger ånden og utvikler moralen. Bruk derfor noen få timer hver dag til lesning. Men les bare gode og nyttige bøker. Les aldri smudsige romaner.

4. *Rett på feil, som er begått!*
   Et menneske er et vesen, som kan feile. Men hver feil, som gjøres god igjen, er et skritt frem. Jo sterkere vi går frem, jo flere feil begår vi. Men feil, som rettes, blir en hjelp. Bli ikke fortvilet over fortiden, men la den være som død og begravet og begynn igjen som det var første gang. — Oversatt fra regler gitt av den kristne kinesiske general Fengs hær.

M. H. K.

JOHN WESLEYS REGEL.

—

»Gjør alt det gode du kan,
ved alle de midler du kan,
på alle måter du kan,
på alle steder du kan,
til alle tider du kan,
for alle mennesker du kan,
så lenge du kan.«

Oversatt av M. H. K.

Fra »*Joseph Smith en amerikansk Profet*«:

»Den store Forskel er denne: Sekterne er alle begrænset af en bestemt Trosbekendelse, som udelukker dem fra at tro paa noget, som ikke findes deri. De Sidste Dages Hellige derimod staar ikke begrænset, men rede til at tro og antage alle sande Principer, der eksisterer, og som fra Tid til anden maa blive fremført.«

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.
Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S